

REYKDÆLA SAGA OG VÍGA-SKÚTU

REYKDÆLA SAGA OG VÍGA-SKÚTU

 SAGA
EGMONT

Óþekktur

Reykðæla saga og Víga-Skútu

SAGA Egmont

Reykðæla saga og Víga-Skútu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1999, 2020 Óþekktur and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726225624

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

Reykðæla saga og Víga - Skútu

1. kafli

Þorsteinn höfði hét maður. Hann bjó á Hörðalandi og var hann faðir þeirra Eyvindar og Ketils hins hörska. Það var eitt sinn í tali þeirra bræðra að Eyvindur kvaðst heyra gott af Íslandi sagt og fýsti bróður sinn Ketil til Íslandsferðar með sér eftir andlát föður síns. Ketill vildi eigi fara en það Eyvindur svo vítt nema land að þeim ynnist báðum vel ef honum líkaði þar landskostir. Eyvindur fór til Íslands og kom skipi sínu í Húsavík á Tjörnesi og nam Reykjadal upp frá Vestmannsvatni og bjó að Helgastöðum og þar var hann heygður.

Náttfari sá er Garðari hafði út fylgt hafði eignað sér Reykjadal áður og markað til á viði hversu vítt hann skyldi eiga. En er Eyvindur fann hann gerði hann honum tvo kosti, að hann skyldi eiga Náttfaravík ella alls ekki. Þangað fór Náttfari.

Ketill fór til Íslands að orðsending Eyvindar bróður síns og seldi áður jarðir sínar austur. Hann bjó fyrstur að Einarsstöðum í Reykjadal. Hann var faðir Konáls, föður Einars er þar bjó lengi. Eyvindur átti mörg börn. Synir hans voru þeir Helgi á Helgastöðum er þeir eru við kenndir, hann drukknaði á Grímseyjarsundi, og Áskell goði er bjó í Hvammi, faðir Víga-Skútu og Þorsteins. Dætur Eyvindar voru þær Þorbjörg er átti Þormóður úr Laxárdal og Fjörleif er átti Þórir leðurháls son Þorsteins Gnúpa-Bárðarsonar. Þeirra synir voru þeir Vémundur kögur, Herjólfur, Háls, Ketill í Húsavík, Áskell og Hávarður er bjó í Fellsmúla.

Eysteinn hét maður. Hann var Mánason og rómlendur að kyni. Hann bjó í Rauðaskriðu við Fljótsheiði. Hann var

ójafnaðarmaður mikill.

Mýlaugur hét nábúi hans. Hann bjó á Mýlaugsstöðum. Hann var barnfóstri Hávarðs Fjörleifarsonar. Mýlaugur var auðigur maður og síngjarn.

Eysteinn fór til við sjötta mann og tók fyrir Mýlaugi fjögur mælihlöss skíðaviðar og hafði með sér heim því að hann vildi eigi selja honum. Oft hafði hann fengið honum áður við og hafði hann eigi fyrir goldið. Mýlaugur sagði til Hávarði en Hávarður Áskatli goða móðurbróður sínum. Áskell kvað Eystein eigi vera jafnaðarmann Mýlaugs viðureignar og vildi hann sjálfur til vekja um málið við Eystein, sem hann gerði um vorið. Eysteinn lagði gerð undir Áskel um þetta mál því að hann var réttlátastur manna í sættargerðum hverjir sem í hlut áttu. Áskell gerði Mýlaugi við jafnmikinn og tólf aura silfurs fyrir sakastaði. Þá var goldið silfrið þegar en viðurinn litlu síðar. Kvaðst Eysteinn eigi oftast skyldu leggja undir Áskel sitt mál. Ekki taldi Áskell að því.

Það mund kom Þorsteinn bölkamaður eða bolstöng út í Húsavík, systurson þeirra Áskels, og átti í skipi. Hann fór til Hávarðs og lét bera varnað sinn til Eyjafjarðar og þótti ekki á verða nema starf eitt og seldi þar Eysteini úr Rauðaskriðu þrjú hundruð lérefta og klæði fyrir tíu hundruð og bauð Eysteini að flytja til skips í Húsavík verðið áður fjórar vikur eru af sumri. Hávarði þótti það í illa skuldastaði selt þá er hann vissi en hélst kaup sem áður. Og er vora tók þá heimti Þorsteinn að Eysteini. Hann kvað Þorstein eigi þurfa að annast um.

Og annað sinn er Þorsteinn kom að heimta að Eysteini þá svaraði Eysteinn: "Eg hefi," segir hann, "selt öðrum mönnum léreftin. Nú gelst mér seint af þeim sem eg á að heimta að en verr hefir mér gengið en eg hugði til að kaupa við þig því að léreftin voru verri en eg ætlaði."

Þorsteinn kvað Eysteinn óspilltan varning tekið hafa. Og nú þykir sinn veg hvorum þeirra og þar kom nú mál þeirra að Eysteinn kvað það mundu best að heimta ekki fyrir varninginn og láta þar niður falla það mál sem nú var komið. Og þar kom nú máli með þeim að þeir skildu.

Hávarður segir að nú fór svo sem hann grunaði og hann gat til þá þegar er Þorsteinn sagði honum kaup þeirra: "Það sýnist mér fyrir liggja að leita til Áskels um þetta mál sem öll önnur og þau er hans sómi liggur við og frænda hans og er sá líkastur að rétta þetta mál við Eysteinn."

Þorsteinn kvaðst eigi vilja kæra frændur sína um þetta mál og bauð nú Eysteini hólmgöngu þá er hann varnaði honum gjaldsins. Og nú tókst hólmgangan með þeim og varð hún með því móti að Þorsteinn hjó af Eysteini skjöldinn og nær undan honum fótinn. Tók hann þar þrjár merkur silfurs og svo fékk hann þar vöru sína alla. Fer hann nú utan og þykir hann mikið hafa vaxið af þessu máli. En frá Eysteini er það að segja að fótur hans var græddur og gekk hann jafnan haltur síðan er hann hafði barist við Þorstein.

2. kafli

Svo er sagt að Háls Fjörleifarson gerði bú að Tjörnum í Ljósavatnsskarði og þar gerðist vinátta mikil í millum og Eysteins í Rauðaskriðu.

Björn hét maður. Hann var frændi þeirra Fjörleifarsona. Hann kemur einhverju sinni að hitta Háls Fjörleifarson og beiddi hann nokkurs tilbeina um ómegð sína og svo að gefa nokkuð til utanferðar sér. Háls sagði að hann mun annast ómegð hans ef frændur hans vildu beina til utanferðar honum. Björn réð það nú af að hann fer nú til Reykjadals að finna frændur sína. Kemur hann að kveldi til Eysteins og varð þeim margt talað og ræddu um hinar og aðrar tiltekjur er Björn ætlaði að hafa. Og þá spurði hann Eystein hverju hann ætlaði að beina til utanferðar hans.

"Viltu til vinna nokkuð það er hæfilegt er eða nenna?"

Eigi kvaðst hann flugumaður vilja vera þó að Eysteinn vildi það.

Eysteinn segir: "Eg skal gera þér kost einn fullgóðan. Þú skalt reka fimmtán geldinga til Háls frænda þíns, þá sem eg á, og þó með leynd á þessari nóttu og setja þar inn og byrgja en kasta vöttum þínum og staf hjá vökinni þar á tjörninni."

Björn fór með eftir ráðum Eysteins og rak fimmtán geldinga til Háls frænda síns á laun um nóttina. En Eysteinn fékk honum farbeina og fór hann utan austur í Fjörðum með ráði Eysteins. En frá því er nú að segja hvað Eysteini gekk til þess er hann bauð honum að kasta niður stafnum og vöttunum hjá vökinni en hann hugði að menn